

Dialog og vranglære

For en del år siden fik jeg besøg af en person, der ikke var enig med mig i mit syn på bl.a. missionsforeningernes udbredte anvendelse af gavebrevsordninger for at få flere midler til arbejdet i Guds rige. Mit syn på den sag er kendt bl.a. gennem artikler i bogen "Iagttagelser". Efter godt en times samtale om emnet skete der en køvendning. Min ven sagde pludselig: "Du må virkelig undskylde, at jeg sådan vil presse dig til en anden mening. Du har selvfølgelig lov til at have din mening, ligesom jeg har min mening. Det var forkert af mig." Udtalelsen var uden tvivl ment som en kærlig gestus. Men var den nu også det?

Efter en del spekulationer i forbindelse med denne kærlige imødekommenhed læste jeg nogen tid efter om farisæernes tjenere, der kommer til Jesus og siger: "Mester, vi ved, at du er sanddru og lærer sandt om Guds vej og ikke retter dig efter andre, for du gør ikke forskel på folk. Sig os, hvad du mener: Er det tilladt at give kejseren skat eller ej? Men Jesus gennemskuede deres ondskab og sagde: »Hvorfor sætter I mig på prøve, I hyklere?» Mat. 22:16-18.

Hvilken ondskab er det, Jesus taler om? Det forstås umiddelbart, at de forsøgte at sætte Jesus i en klemme mellem den forhadte romerske besættelsesmagt og det jødiske folk, der var Guds udvalgte. Men ondskaben stak langt dybere og skjuler sig i deres opfordring: "Sig os, hvad du mener." Jesu svar lyder: "Jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen, som har sendt mig, han har påbudt mig, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale. Og jeg ved, at hans bud er evigt liv. Så når jeg taler, taler jeg sådan, som Faderen har sagt til mig.« Joh.12:49-50. Ondskaben i deres spørgsmål ligger altså i forsøget på, at få Jesus til at sige sin personlige mening, og hvis det skulle ske, ville ondskaben være fuldkommen, og Satans list være lykkedes.

Tilbage til min vens udtalelse, så var den i menneskelig sammenhæng utvivlsomt sagt i fordragelighed og for den gensidige respekts skyld. Men åndeligt set var den ond, fordi det i spørgsmålet om penge i Guds rige, hverken drejer sig om min eller hans mening. Al vor tale om forholdene i Guds rige må være som Faderen har åbenbaret det i sit ord. Og det er et af paradokserne i Guds rige, at det, som i menneskers øjne ser ud som kærlighed, kan være ondt i Guds øjne.

Dialog

Efter denne indledning, hvor vi har berørt forskellen mellem vort og Guds syn på bestemte forhold, nærmer vi os indholdet af denne artikel. For hvad gør vi, når der opstår konflikter mellem mennesker med forskellig opfattelse af forhold i forbindelse med kristendom? Hvordan taler vi med hinanden? Hvilke meninger er det, vi har, og hvorfra har vi dem? Og skal vi være imødekommende overfor alle? Og indebærer det, at vi skal indgå i dialog med dem, som dyrker en anden gud, eller med dem, som forkynnder, hvad der efter Guds ord er vranglære eller er et andet evangelium end det, der lød fra begyndelsen?

Vi skal se på det ud fra to vinkler:

1. Hvad lærte Jesus os ved sine ord og handlinger i denne forbindelse?

2. Hvad siger Paulus, og hvordan hænger hans ord og hans liv sammen?

Men inden vi gør det, skal vi standse for ordet dialog, der er meget brugt, og som i sin grundform blot betyder samtale, men som efter ”Den Danske Ordbog” også kan karakteriseres som ”udveksling af synspunkter, især mellem stridende parter for at nå frem til gensidig enighed.” Denne beskrivelse passer udmærket på det, vi taler om, nemlig om modstridende synspunkter og udsagn vedrørende religiøse og især kristne forhold. Men fastholder vi denne definition, forudsætter en dialog, at de modstridende parter må respektere modpartens synspunkter og være villig til at acceptere dem som værende et gyldigt grundlag for en gensidig forståelse.

Det synes at være en generel opfattelse, at dialog er vejen til større forståelse og gensidig respekt, og det kan ikke afvises, at det i mange tilfælde kan være sandt. Men det gælder ikke i alle forhold. Hvis for eksempel én part fastholder troen på, at Jesus er fysisk opstået fra de døde, mens en anden siger, at det kun skal forstås åndeligt, så vil en dialog som defineret ovenfor være umulig, for der kan ikke opnås en gensidig enighed.

Jesu fristelse og sejr.

Vi har allerede været omkring Jesu svar på spørgsmålet, om det er ret at betale skat. I den situation udtalte Jesus ikke sin egen mening, men forblev i fuldkommen afhængighed af sin himmelske Far. Han gik ikke ind i dialog, men forkyndte i stedet evangeliet med ordene: Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er. Og han opfyldte selv kravet, da han døde på korset, hvor kejseren fik sit, og hvor Jesus i vort sted gav sig selv til Gud som sonoffer for vore synder.

Jesu vidner flere gange om sin fuldkomne afhængighed af sin himmelske Far:

Joh.5:19 og 30: ”Sandelig, sandelig siger jeg jer: Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen” og ”Jeg kan intet gøre af mig selv; som jeg hører, dømmes jeg, og min dom er retfærdig, for jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig.”

Joh.6:38: ”Jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig.”

Joh.10:30: ”Jeg og Faderen er ét!” – stærkere og mere direkte kan det ikke siges.

Jesu og Faderen er to personer og dog fuldkommen ét.

Jesu forblev tro mod sig selv og den opgave Gud gav ham, selv da han blev fristet af Djævelen i ørkenen. (læs Mat. 4:1-11) En del af Satans fristelse består i at stille spørgsmålstegn ved Jesu identitet. To gange spørger han Jesus: ”Hvis du er Guds søn, så ---?” Hvad er det Satan forsøger at opnå? Han forsøger at drage Jesus ind i en dialog. Jesus kunne jo have svaret: ”Jo, jeg Guds søn. Det ved du!” Og så ville Satan forventelig have føjet til: ”Jamen så er det da kun naturligt, at du gør sten til brød eller lader engle bære dig på hænder, så du ikke støder din fod på en sten.”

Men Jesus accepterer ikke Satans udgangspunkt, at det er usikkert om han er Guds søn. Underforstået, at hvis han virkelige var det, så ville Satan gerne pege på et par muligheder, der kan hjælpe Jesus til at realisere sig selv og åbenbare sig som Guds søn. Jesus afviste at gå i dialog med Satan og forkyndte ham i stedet evangeliet

med ordene: ”Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund.”¹ Og videre: ”Du må ikke udæske Herren din Gud.” Og sluttelig: Vig bort, Satan! For der står skrevet: ”Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.”

Jesus vandt over Satans fristelser ved to ting:

1. Han gik aldrig ind på Satans tanker og forudsætninger, og han indlod sig ikke i dialog med Satan.
2. Han forkyndte evangeliet til evig sejr for alle syndere, ved at han i alle fristelser viste hen til sin afhængighed af Gud:
 - til hvert ord, der udgår af Guds mund.
 - til ikke at udfordre Guds hellighed.
 - til at tilbede og tjene Gud alene.

Adam og Eva's fristelse og fald.

Satan kommer i Edens have til Eva i skikkelse af en slange og frister hende med ordene: ”Har Gud virkelig sagt, at I ikke må spise af træerne i haven?” Det lyder besnærende, for indirekte siger Satan: ”Tænk dig om, brug din forstand! Er der ikke noget, der halter? Kan det virkelig være rigtigt, at Gud ikke vil lade jer spise af noget træ i haven?” Og Eva accepterer Satans spørgsmål og begynder en dialog, idet hun svarer: ”Vi må gerne spise af frugten på træerne i haven, men frugten på det træ, der står midt i haven, har Gud sagt, at vi ikke må spise af og ikke røre ved, for ellers skal vi dø.”

Eva går ind på Satans tanke og indleder en dialog med løgnens fader. Hun henviser godt nok til, hvad Gud har sagt, men samtidig lyver hun om det, Gud har sagt, for hun lægger Gud i munden, at hvis de blot rører ved træet, skal de dø. Men det har Gud ikke sagt, og dermed er syndefaldet en realitet. Ved således at lægge lidt til det, som Gud har sagt, synes det som om, at Eva vil vise Satan, at hun godt kan tænke selv. Hun søger at realisere sig selv. Og dermed er hun magtesløs overfor Satan. I sin selvoptagethed sluger hun nu Satans ord om, at de selvølgelig ikke skal dø, og det er kun Gud, der ikke vil have, at de skal blive som Gud til at kende forskel på godt og ondt. Og resultatet kender vi: Eva så, at træet var godt at spise af, og hun tog af frugten og spiste, og hun gav den også til sin mand, Adam, der var hos hende.

I modsætning til Jesus gik Eva ind i en dialog med Satan, og hun accepterede hans logik og hans spørgsmål med syndefaldet til følge. Og fordi vi alle er af Adams slægt, trængte syndefaldet og døden igennem til alle mennesker, fordi vi alle syndede. (Rom.5:12.) Men det er heldigvis ikke slutningen, for Paulus skriver videre: ”Ligesom en enkelts fald blev til fordømmelse for alle mennesker, sådan er en enkelts retfærdige gerning blevet til retfærdighed og liv for alle mennesker. For ligesom de mange blev syndere ved det ene menneskes ulydighed, således skal også de

¹ Indforstået: Jesus er ordet til frelse for alle mennesker. Han er der sande brød, der kommer ned fra Himmelen. ”Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig skal aldrig tørste,” siger Jesus. Joh.6:35.

mange blive retfærdige ved den enes lydighed.”Rom. 5:18-19.² Jesus forblev lydig, både da han fristedes af djævelen i ørkenen, og da han sonede alle menneskers synd på korset og genoprettede syndefaldet. Ham være ære, lov og pris i alle evigheder.

Inden vi forlader Satans fristelse af Jesus i ørkenen og af Adam og Eva i skabelsens morgen, så bemærker vi, at Satan fortsat stiller løgnagtige spørgsmål, der har til formål at føre menneskene i fortabelsen. De kan bl.a. lyde sådan:

- Mon Gud virkelig har sagt, at der ikke må udføres arbejde på hviledagen?
- Har Gud virkelig ment, at vi ikke må bekymre os?
- Er verdens tilbud om midler til arbejdet i Guds rige ikke en Guds velsignelse?
- Kan Gud virkelig mene, at det kun er mænd, der må optræde som hyrder i menigheden?
- Kan det passe, at den kærlige Gud ikke tillader, at personer af samme køn lever sammen?
- Kan Bibelen være Guds ord, når det er skrevet af mennesker?

Alle disse og tilsvarende spørgsmål forudsætter indirekte, at Gud er troværdig. Satan bruger sine spørgsmål til at undergrave tilliden til Guds ord, idet han udfordrer den menneskelige forstand eller logik med ordene ”Kan det passe?” eller ”Mon Gud har sagt?”.

Og den, som går ind på Satans tanke, vil med sin forstand (kød) som forbundsfælle hurtigt se, at der nok er noget om snakken, for man skal jo ikke være enøjet. En sag kan jo altid ses fra to sider.

Men Satans ”klargørende” spørgsmål, fører ikke til større erkendelse, de fører i stedet ud i fortabelsens mørke, hvor man fornægter og fordrejer det, som Gud har sagt. Man sætter sig selv og sine egne meninger i Guds sted og gør sig til dommer over Guds ord. Og da har Satan sejret.

Når Satan frister dig, så gør som Jesus gjorde:

- Gå aldrig ind på Satans tanke; gå aldrig i dialog med løgnens far, hvis mål er at gøre dig til Guds fjende og således føre dig i fortabelsen.
- Henvis i stedet fristeren til Gud, der gav sin søn, Jesus, som din stedfortræder, da han i dit sted døde og vandt over synd, død og fortabelse. Jesus gælder i dit sted, også når du fristes.

Jesus og dialog.

Evangelisten Mattæus beretter, at da Jesus engang sad til bords og holdt måltid sammen med toldere og syndere, blev farisæerne forargede, og de spurgte hans disciple, hvorfor Jesus spiste sammen med netop dem. Jesus svarer på disciplenes vegne: ”De raske har ikke brug for læge, det har de syge. Gå hen og lær, hvad det

² Det fremgår af Guds ord, at syndefaldet tilregnes Adam, hvad der ikke umiddelbart er logisk, da det var Eva, der blev fristet af Satan og faldt i synd. Når det alligevel er Adam, der tilregnes syndefaldet, skyldes det, at manden i Guds ord er kvindens hoved, og at Adam, der stod hos Eva, undlod at gribe ind, da Satan fristede hende. At undlade at gøre det rette, har store konsekvenser. Også i dag.

vil sige: Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer. Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.” Mat.9:12-13.

Bemærk at Jesus ikke går ind i en dialog om, hvem han bør spise sammen med. Han peger i stedet på, at han ikke er kommet for at kalde retfærdige men syndere, og siger dermed, at han er Messias, deres frelser. Dernæst siger han, at der er noget de ikke har forstået: ”Barmhjertighed ønsker jeg, ej slagtoffer.”³ Dette udsagn er et citat fra Hoseas’ bog, og det har en dobbelt betydning:

I forhold til os og til dem, han taler til, betyder det, at han ikke ønsker, at vi skal give ham noget af det, der er i verden (slagtofre). Og hvorfor skulle han også det? Han er ejer af alt i denne verden, for alt er skabt ved ham og tilhører ham. Hvad Jesus derimod ønsker, er, at vi skal være barmhjertige, ligesom han er barmhjertig. Vi skal som Jesus være fuldkomne i kærligheden, hvad intet menneske formår i sig selv.

Ses udtalelsen i forhold til Jesus selv, bliver det Jesus, der vil barmhjertigheden – at være barmhjertig.. Han vil komme os i møde med sin frelse; han vil befri os fra vore synder og fra Guds vrede og fortabelse, så vi i stedet kan modtage hans fuldkomne kærlighed, - den, som vi ikke selv kan præstere. Og det gør han ved at være Guds slagtoffer. Han var selv det Guds lam, der blev slagtet, og som i vort sted blev korsfæstet for at sone vore synder.

Senere beretter Mattæus om, at blinde og lamme kom til Jesus på tempelpladsen, og at han helbredte dem. ”Men da ypperstepræsterne og de skriftkloge så de undere, han gjorde, og da de så børnene på tempelpladsen, som råbte: »Hosianna, Davids søn!« blev de vrede, og de spurgte ham: »Hører du ikke, hvad de siger?« Men Jesus svarede dem: »Jo, har I aldrig læst: Af børns og spædes mund har du beredt dig lovsang?» Mat.21:15-16.

Når farisæerne siger: ”Hører du ikke, hvad de siger?” så ville det naturlige svar vel have været: ”Jo, jeg hører det; men hvem skulle stoppe dem? De har ret til at udtrykke deres glæde, hvid det er det, de vil!” Sådan kunne indledning til en dialog have lydt. Men Jesu svar lyder: ”Har I aldrig læst: Af børns og spædes mund har du beredt dig lovsang?”

Den lovsang, som Gud selv har beredt sig, kommer fra dem, som ikke er noget i denne verden. For det, som er dårskab i verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, som er svagt i verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme. Og fra tempelpladsen med børnenes lovsang er Jesus på vej til Golgata for at skabe plads i Himlen til det evige jubelkor, hvor lovsangen til Guds og Jesu ære aldrig får ende. Jesus begynder ikke en dialog på tempelpladsen: Han forkyn-der evangeliet om Guds frelse.

En enkelt gang kan det se ud, som om Jesus går i dialog med en af farisæerne. Det er i beretningen om Nikodemus, der kommer til Jesus om natten. Joh.3:1-21. Men også her bliver det forkyndelse af evangeliet i stedet for dialog. Jesus sammenfatter det med ordene: ”For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne Søn, for at enhver, som tror, ikke skal fortabes, men have evigt liv.” (v.16).

³ Den gamle oversættelse lyder: ”Barmhjertighed vil jeg, ej slagtoffer.” Begge oversættelser synes at være korrekte i forhold til grundteksten.

Da den rige unge mand kommer til Jesus, forsøger den unge mand sig med en dialog om, hvad der skal til for at han kan blive frelst. Jesus svarer, at hvis han vil være fuldkommen, så skal gå hen og sælge alt, hvad han ejer og give det til de fattige og så vende tilbage for at følge Jesus. Men da den unge mand var velhavende, blev han bedrøvet over Jesu svar og gik bort. Og det bemærkelsesværdige er, at Jesus ikke stopper ham og siger: ”Vent lige lidt, vi kan vel tale om det.” Evangeliet er aldrig til diskussion. I stedet for at gå i dialog med den unge mand forkyndte Jesus evangeliet: Du må give afkald på alt sit eget for at få frelsen i eje. Og først da, kan du følge mig. Mat.19:16-30.

Hos Johannes læser vi, at folkene kommer til Jesus dagen efter, at han har mættet dem i ørkenen med fem brød og to fisk. Da begynder en samtale, der fra folkets side er et oplæg til en dialog, idet de spørger om, hvad *de* skal gøre, for at kunne gøre Guds gerning. De forventer at Jesus vil oplyse dem om sine krav, så de kan drøfte, om kravene er i overensstemmelse Mose lov. Men Jesus svarer dem: ”Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt.” Dermed siger Jesus, at de ikke af dem selv kan tro på ham, for det er Guds gerning og Guds gave. Men skaren vil ikke affinde sig med det svar, og presser på for at komme i dialog med Jesus ved at henvise til Moses og til at fædrene spiste manna i ørkenen. Men Jesus vil ikke i dialog med dem. I stedet forkynder han evangeliet om Guds gerning, at Jesus er det Guds brød, der kommer ned fra himmelen til liv for verden. Han sammenfatter det med ordene: ”Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himmelen: den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden.” Den tale brød de sig ikke om, og mange af hans disciple forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham. Læs selv hele beretningen fra Joh. 6: 22-71.

Senere, da Jesus står overfor ypperstepræsten og rådet og anklages for gudsbespottelse, bliver det opfyldt, hvad Esajas profeterede: ”Han blev plaget og mishandlet, men han åbnede ikke sin mund; som et lam, der føres til slagtning, som et får, der er stumt, mens det klippes, åbnede han ikke sin mund.” Es.53:7. Mattæus beretter: ”Så stod ypperstepræsten frem og spurgte ham: Har du ikke noget at svare på det, de vidner mod dig? Men Jesus tav.” For han ville ikke i dialog med ypperstepræsten. I stedet forkynder han evangeliet, da ypperstepræsten spørger om han er Guds søn, for han svarer: ”Du sagde det selv. Men jeg siger jer: Herefter skal I se Menneskesønnen sidde ved den almægtiges højre hånd og komme på himmelens skyer.” Mat.26:62-64.

Afslutningsvis om Jesus og dialog: Jesus sagde i forbindelse med påskemåltidet før sin tilfangetagelse og død: ”Jeg er ikke kommet for at lade mig tjene, men for selv at tjene og give mit liv som løsesum for mange.” Og han bøjede sig ned og vaskede disciplene fødder. Senere den samme nat og den følgende morgen tjente han os alle, da han i Getsemane og på Golgata gav sit liv til frelse for os. Og han, som så fuldkomment ofrede sig for os, han beder os som sine efterfølgere, at vi må have det samme sindelag, som han havde. Det betyder, at vi ligesom Jesus skal elske alle mennesker uden falsk imødekommenhed, så vi aldrig accepterer dialogen på bekostning af evangeliets forkyndelse. Når Jesus ikke kunne acceptere den ondes argumenter som grundlag for en dialog, så kan vi heller ikke, end ikke når det præ-

senteres for os som opfyldelse af kærlighedsbudet. Vi er i stedet kaldet til at forkynde evangeliet til frelse, sådan som vor Herre og Mester gjorde det. Og i efterfølgelsen af ham vil vi få den samme løn, som han fik: Forfølgelse, mistro og modsigelse. Kun få troede ham, mens flertallet vendte ham ryggen. De brød sig ikke om ham.

Jesus og vranglære.

Hos evangelisten Markus læser vi: ”Johannes sagde til ham: »Mester, vi har set en uddrive dæmoner i dit navn, og vi prøvede at hindre ham i det, fordi han ikke var i følge med os.« Men Jesus svarede: »I må ikke hindre ham, for der er ingen, som gør en undergerning i mit navn, der straks efter kan tale ondt om mig. Den, der ikke er imod os, er for os.» Mar.9:38-39.

Jesus benægter tilsyneladende ikke, at nogen kan uddrive onde ånder i hans navn, og han tager ikke stilling til, om det kan lade sig gøre. Men hans svar viser, at vi ikke må hindre dem, der gør en undergerning i Jesu navn. Det kan have flere grunde. For det første behøver vi ikke at frygte dem, for de vil ikke kunne skade hverken Jesus eller hans efterfølgere, sådan som disciplene frygtede det. For det andet vil et forsøg på at hindre dem blot føre til ordstrid og kamp, og det vil ikke være til nogen gavn, kun det modsatte. Af Jesu svar kan man få det indtryk, at han ser gennem fingre med dem, der bruger hans navn uden at høre ham til. Men det er forkert, for på dommens dag vil Jesus sige til dem, som siger, at de bl.a. har uddrevet onde ånder i hans navn: ”Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud!”

I forlængelse heraf finder vi ord af Paulus, der udtrykker det samme: ”Vi formår ikke noget imod sandheden, men kun for den.” 2.Kor.3:18. Og videre om vores frygt: ”Er Gud for os, hvem kan da være imod os? --- Hvem vil anklage Guds udvalgte? Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed? Fare eller sværd? --- Men i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os.” Rom.8:31,33, 37.

Hos Mattæus berettes det i kapitel 13, at Jesus fortæller en lignelse, hvor han siger: ”Himmeriget ligner en mand, der såede god sæd i sin mark. Mens folkene sov, kom hans fjende og såede ukrudt i hveden og gik sin vej. Da kornet skød op og satte kerne, kom også ukrudtet frem. Husbondens folk kom så og spurgte: Herre, såede du ikke god sæd i din mark? Hvor kommer da ukrudtet fra? Han svarede: Det har en fjende gjort. Folkene spørger ham så: Vil du have, at vi skal gå ud og luge det væk? Han svarer dem: Nej, for når I luger ukrudtet væk, kommer I til at rykke hveden op sammen med det. Lad blot begge dele gro side om side indtil høsten. Ved høsttid vil jeg så sige til høstfolkene: Tag først ukrudtet fra og bind det i knipper, så det kan brændes, men saml hveden i min lade.” Mat. 13:24-30. Og senere i samme kapitel forklarer Jesus sine disciple, hvad lignelsen betyder (vers 37 -43).

Det centrale i lignelsen er spørgsmålet om, hvordan vi som Guds tjenere skal forholde os til dem, som Jesus i lignelsen kaldes ukrudt, og som Jesus i sin forklaring kalder den Ondes børn, - dem der fører til frafald og begår lovbrud.

Når Jesus siger, at vi skal lade hveden og ukrudtet vokse sammen uden at luge ukrudtet bort, har det sin grund i Guds uendelige kærlighed og omsorg for sine børn. Gud ser nemlig, at hvis vi begynder at luge ugræs bort fra menigheden, risikerer vi i vores rettroenhed og iver for det gode, at skade Guds menighed og bliver anledning til, at nogle går fortabt. Så længe Guds børn er i verden, har Gud lovet at bevare hver enkelt mod den ondes børn, der aldrig vil formå at skade os. Selv om det her i verden synes, som om det går de gudløse godt, så bliver deres endeligt dog, som Jesus siger i lignelsen, at de ved Guds høst samles og brændes. De går evigt fortabt.

Men lignelsen har en anden pointe, vi ikke må glemme. Guds tjenere står altid i fare for at gå foran deres Herre og mester, når de ønsker at luge ud i Guds menighed. Utallige mennesker er i tidens løb blevet forfulgt og mishandlet og dræbt af dem, som kalder sig Guds tjenere, skønt de ikke er det, fordi de handler i modstrid med Guds ord. Vær derfor stille for, om du i din rettroenhed og iver for evangeliet glemmer, at du ikke er kaldet til at luge, men til at forkynde evangeliet.

Jesus siger om de falske profeter: ”Tag jer i agt for de falske profeter, der kommer til jer i fåreklæder, men indeni er glubske ulve. På deres frugter skal I kende dem.” Mat.7:15. Og han fortsætter: ”Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje. Mange vil den dag sige til mig: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn? Og da vil jeg sige dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud!” Mat.7:21-23.

Jesus taler her om dem, der på dommens dag siger, at de har profeteret i hans navn, og har uddrevet onde ånder og gjort mægtige gerninger i hans navn. De mener altså selv, at de tilhører den bedste del af menigheden. Men de er falske profeter, for Jesu dom over dem lyder: ”Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud.”

De falske profeter taler tilsyneladende Guds ord, og deres synlige gerninger peger i retning af, at de bliver brugt af Gud til at gøre undere og mægtige gerninger. Og det forfærdelige er, at det er i menigheden de optræder og gør det i dag. De optræder i fåreklæder, men er glubske ulve. Hvordan skal vi kende dem og undgå dem?

Jesus giver os svaret: Vi skal kende dem på deres frugter, og af deres frugter vil det fremgå, at de begår lovbrud. Et konkret eksempel: Generelt har kvinder i højere grad end mænd et naturligt anlæg for kærlig imødekommenhed (empati), så det er ikke unaturligt, at mange er glade for og endog taknemmelig for kvindelige præsters forkyndelse. Men Guds ord siger klart, at kvinder ikke må optræde i menigheden som hyrder og lærere. Så på trods af al menneskelig fornuft begår de lovbrud og er i modstrid med Guds ord, når de optræder som præster.

Hvordan forholder det sig med dem, der åbenlyst eller stiltiende accepterer ægteskab mellem fraskilte, eller dem, der fornægter, at Gud har skabt jorden på syv dage? Er det ikke alle dem, der sætter deres egne tanker over Guds vidnesbyrd og derved begår lovbrud?

At de falske profeter samtidig er glubske ulve er forfærdende. At de samtidig kommer i fåreklæder gør dem vanskeligere at gennemskue. På trods af deres op-

træden og fremtoning er de glubske ulve, der dræber det sande liv hos Guds børn og leder dem ind på fortabelsens vej. Og det synes som om, de ikke selv ved det, for på dommens dag vil de stå frem og opregne alt, hvad de mener at have gjort som Guds sande tjenere.

Jesus siger, at vi skal kende dem på frugterne. Det gør vi, ved at sammenholde det, vi ser og hører, med Guds ord, der alene kan afsløre, om der er tale om falske profeter. Hvis vi vil bevares, må vi være ét med Jesus i et tæt og inderligt samfund, hvor vi lytter til hans røst formidlet ved Helligånden, som bor i os. Jesus siger om dem, der tror på ham: ”Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd.” Joh.10:27-28.

Jesu veråb over farisæerne og de skriftkloge.

Jesu forhold til og opgør med vranglære er i mere detaljeret form beskrevet som Jesu veråb over de skriftkloge og farisæerne hos Mat. 23:1-36 og Luk. 11:37-53. Vi skal ikke gå i detaljer, men det anbefales den enkelte at læse de to skriftafsnit.

Her et blot et par kommentarer:

Hos Mattæus begynder Jesus med at sige: ”De skriftkloge og farisæerne sidder på Moses' stol. Alt det, de siger til jer, skal I derfor gøre og overholde, men I skal ikke gøre, som de gør, for de gør ikke selv, hvad de siger.” Tilsvarende lyder det hos Lukas: ”Ve jer, I lovkyndige! I har taget kundskabens nøgle. Selv er I ikke gået ind, og dem, der ville ind, har I hindret i det.” Ved at henvise til, at de skriftkloge og farisæerne sidder på Moses' stol, understreger Jesus, at det efterfølgende drejer sig om deres lære og deres lydighed mod Guds ord, som det er åbenbart i GT. At det ikke drejer sig om ord alene, understreger Jesus ved at pege på, at deres vranglære er en hindring for dem, der ønsker at gå ind i Guds rige, og som i stedet går fortabt.

Nu kunne man vente, at Jesus i opgøret med de skriftkloge og farisæerne ville have sagt, at Guds ord siger sådan og sådan, men I handler modsat af, hvad skriften lærer. Men det gør Jesus ikke, for det ville åbne for en dialog om tolkningen af Guds ord. Han vil i stedet forkynde sandheden for dem, for at de kan modtage frelsen ved tro på hans navn.

De falske profeter skal som nævnt kendes på deres frugter. Og i relation til farisæernes og de skriftkloges frugter, siger Jesus til sine tilhørere: ”I skal ikke gøre, som de gør, for de gør ikke, hvad de selv siger.” Men til de skriftkloge og farisæerne lyder Jesu veråb: ”Ve jer, I skriftkloge og farisæere, I hyklere. Ve jer, I blinde vejledere, I er fulde af hykleri og lovløshed.” Og efter hvert veråb forklarer Jesus, hvordan deres handlinger er i modstrid med, hvad de selv lærer.

Jesus afslutter sine veråb med ordene: ”Slanger! Øgleyngel! Hvordan vil i undgå at blive dømt til Helvede?” Mat.23:33. Det lyder som en forbandelse, hvad det også er. Men det er samtidig et kærligt kald til omvendelse fra verdens frelser til alle farisæere og skriftkloge. Han var og er sandheden, som farisæerne og de skriftkloge i deres forargelse korsfæstede uden at vide, at det var deres synder, han sonede og derved åbnede himmelens dør for alle, der ydmyger sig og tror på hans navn.

Jesus lægger altså ikke fingrene imellem eller går på kompromis i opgøret med vranglæren, og det samme må gælde for alle hans efterfølgere. Gå aldrig i dialog med uretten, forkynd i stedet sandheden, elsk dine fjender, bed for dem, og giv ultimativt afkald på dit liv i efterfølgelse af Jesus.

Jesus slutter sine veråb over farisæerne og de skriftkloge med ordene: ”Se, jeg sender profeter og vise og skriftkloge til jer; nogle af dem vil I slå ihjel og korsfæste, andre vil I piske i jeres synagoger og forfølge fra by til by.” Sådan lød det til dem, der dengang var de lovkyndige, og som ved deres vranglære spærrede vejen til Guds rige. Og i dag er det ikke anderledes, for Jesus siger om tiden forud for sin genkomst: ”Der skal fremstå falske kristus'er og falske profeter, og de skal gøre store tegn og undere for om muligt at føre selv de udvalgte vild. Nu har jeg sagt jer det forud.” Mat.24:24-25. Og hos Johannes læser vi, hvad Jesus siger om de falske profeter, når de mener at tjene Gud: ”De skal udelukke jer af synagogerne, ja, der kommer en tid, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud. Og det skal de gøre, fordi de hverken har kendt Faderen eller mig. Men sådan har jeg talt til jer, for at I, når den tid kommer, skal huske på, at jeg har sagt det til jer.” Joh.16: 2-4.

Disse profetier kan ikke undgå at give anledning til bekymring hos Guds børn. For hvem kan i efterfølgelsen af Jesus modstå alle den ondes angreb, når han kommer i fåreklæder og forfører menigheden i en sådan grad, at Jesus spørger, om han skal finde troen på jord, når han vender tilbage? Ingen kan bestå i egen magt.

Kun den, der er i Jesus, bliver bevaret. I vor tid synes mange med kristent navn at holde deres kristendom og dagligdag adskilte. Det er åndeligt set livsfarligt. Prøv dig selv og se nøje efter, om du er blandt dem, der overvejer, hvor lidt eller hvor meget du kan nøjes med af det, der hører Guds rige til. De, som gør sig disse overvejelser - bevidste eller ubevidste, står i stor fare for allerede at have tabt kampen mod Satans forførende vranglære.

Jesus vil eje os helt, ikke stykkevist. Er du et genfødt Guds barn, så tilhører du ikke verden; du tilhører det Guds lam, der har købt dig med sit blod til Gud. Kun hos Jesus alene og kun i ham er du tryk på din vej mod evigheden.

Paulus og dialog.

Efter at Paulus er flygtet fra Damaskus og er kommet til Jerusalem, står der om ham, at han ”talte frimodigt i Herrens navn. Han talte og diskuterede med Hellenisterne; men de søgte at rydde ham af vejen. Da brødrene blev klar over det, fik de ham ned til Cæsarea og sendt videre til Tarsus.” Apg.9:28-30. Teksten er meget kortfattet, men noget tyder på, at Paulus er så ivrig efter at udbrede evangeliet, at han tilsyneladende går i dialog med dem, der i den antikke verden blev anset for at være de viseste. Han må have været dem overlegen, for de ville rydde ham af vejen. Men Gud havde en anden plan med Paulus, der blev sendt til Tarsus, hvor han levede i tilsyneladende stilhed, indtil han blev opsøgt af Barnabas, der tog ham med til Antiokia, hvorfra de senere blev udsendt på den første missionsrejse.

Senere møder vi Paulus i Athen (Apg.17), hvor han på torvet talte med dem, han traf på. ”En del epikuræiske og stoiske filosoffer diskuterede også med ham, og

nogle sagde: Hvad mon han mener, det sludrehoved? Men andre sagde: Han ser ud til at være en forkynder af fremmede guddomme. Det var, fordi han forkyndte evangeliet om Jesus og om opstandelsen.” Det er tydeligt, at Paulus er kommet blandt ligemænd, blandt hvem han var én af de fremmeste. Men de forstod ham ikke, for han diskuterede ikke på deres betingelser. I stedet forkyndte han evangeliet om Jesus og om opstandelsen. Derpå følger Paulus’ tale på Areopagos, hvor han igen forkynder evangeliet, og bliver udsat for spot, da han taler om de dodes opstandelse.

Hvad ville fornuften nu gøre, for mange havde hørt budskabet, og mange ville samtale med Paulus? Var det ikke Gud, der havde givet Paulus en overvældende mulighed for at nå sine ligemænd med evangeliet? Skulle Paulus ikke blive i Athen og tage udfordringen op, når de direkte opfordrede ham og sagde: ”Det vil vi høre dig tale om en anden gang.” Jo, Paulus måtte blive i Athen, hvis den menneskelige fornuft skulle råde. Men der står, at Paulus forlod forsamlingen. Han forlod Athen og kom til Korinth.

I Paulus’ første brev til Korinterne får vi et indtryk af, hvilke tanker Paulus har gjort sig inden han kom til Korinth. Han skriver: ”Og da jeg kom til jer, brødre, forkyndte jeg ikke Guds hemmelighed for jer med fremragende talekunst eller visdom, for jeg havde besluttet, at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet. Jeg optrådte hos jer i svaghed og med megen frygt og bæven, og min tale og min prædiken blev ikke fremført med overtalende visdomsord, men med Ånd og kraft som bevis, for at jeres tro ikke skulle afhænge af menneskers visdom, men af Guds kraft.” 1.Kor.2:1-5.

Erfaringerne fra Athen har tvunget Paulus til at overveje det kald, som Gud gav ham. I forhold til kaldet, var det den menneskelige fornuft, og dermed tilskyndelsen til at indgå i dialog, der lå Paulus nærmest, og som blev en fristelse for ham i Athen. Paulus siger om sit kald: ”Kristus sendte mig ikke for at døbe, men for at forkynde evangeliet, dog ikke med talekunstens visdom, for at Kristi kors ikke skal blive tom tale.” 1.Kor.1:17. Og videre siger han om visdommen og dårskaben: ”Jøder kræver tegn, og grækere søger visdom, men vi prædiker Kristus som korsfæstet, en forargelse for jøder og en dårskab for hedninger; men for dem, der er kaldet, jøder såvel som grækere, prædiker vi Kristus som Guds kraft og Guds visdom. For Guds dårskab er visere end mennesker, og Guds svaghed er stærkere end mennesker.” 1.Kor.1:22-25.

I Jerusalem og i Athen blev Paulus fristet til dialog baseret på menneskelig visdom frem for forkyndelsen af evangeliet baseret på Guds dårskab. Og når han har det i tanke, vælger han, der ikke selv er svag, bevidst at komme til Korinterne i svaghed og med megen frygt og bæven – ikke som fornuftens og selvets valg, men i svaghed og lydighed mod kaldet til at forkynde evangeliet.

Om resultatet af dette valg skriver Paulus: ”Dog, hvad jeg havde af fortjeneste, det regner jeg nu på grund af Kristus for tab. Ja, jeg regner så vist alt for tab på grund af det langt større at kende Kristus Jesus, min Herre. På grund af ham har jeg tabt det alt sammen, og jeg regner det for skarn, for at jeg kan vinde Kristus og findes i ham.” Fil.3:7-9a.

Paulus måtte tilsyneladende i hele sin tjeneste for Gud tage fristelsen til at dyrke den menneskelige visdom op til revision og i stedet hvile i Guds dårskab, der er visere end menneskene. Da Paulus bad sig fri for tornen i kødet, svarede Gud ham: ”Min nåde er dig nok.”

Problemstillingen er den samme i dag. Når man læser Kristeligt Dagblad, Udfordringen eller et af de mange tidsskrifter udsendt af kristelige organisationer, sidder man ofte tilbage med fornemmelse af, at den menneskelige visdom og den indbyrdes menneskelige anerkendelse lever i bedste velgående og i vid udstrækning har overtaget den plads, som ydmygheden overfor Guds dårskab i Kristus gør krav på. Skal Guds børn gå i dialog med muslimer, buddhister og ateister? Eller skal vi i stedet indstille os på at forkynde evangeliet med de tab og afsavn, som Paulus måtte lide, bl.a. ved at give afkald på menneskelige visdom? Du kender godt svaret. Gå ind i dit lønkammer og luk din dør. Og bed til din Far i himlen; han vil komme til dig ved sin Hellige ånd og vejlede dig til hele sandheden. Gud vil være din styrke, når du i svaghed og med frygt og bæven er tro mod det kald, han har givet dig. Ved tro og udholdenhed skal du frelse din sjæl.

Paulus og vranglære.

I sit brev til Filiperne skriver Paulus: ”Nogle prædiker ganske vist Kristus af misundelse og lyst til kiv, men andre gør det af god vilje, og de gør det af kærlighed, da de ved, at jeg er sat til at forsvare evangeliet; men de andre forkynder Kristus for at hævde sig selv og ikke med rene motiver, for de tror, at de kan føje ny trængsel til mine lænker. Men hvad! Kristus bliver i alle tilfælde forkyndt, hvad enten det er på skrømt eller oprigtigt, og det glæder jeg mig over.” Fil.1:15-18.

Man kan umiddelbart få det indtryk, at Paulus er ligeglad med, hvordan evangeliet forkyndes, når blot det bliver forkyndt. Men det passer ikke med det, som Paulus i øvrigt skriver. Det fremgår af teksten, at det drejer sig om prædikanternes forhold til Paulus. Enten forkynder de af kærlighed til Paulus, eller de gør det i håb om, at de derved kan føje ny trængsel til hans lænker.

Bemærk, at Paulus ikke siger, at den ene eller den andens forkyndelse er vranglære. I så fald kunne Paulus ikke have glædet sig over, at evangeliet blev forkyndt, og så ville han, der er sat til at forsvare evangeliet, have reageret helt anderledes, sådan som vi ser det i brevet til Galaterne.

Hver gang evangeliet forkyndes, sker det ved et menneske af kød og med alle dets lidenskaber og skrøbelige tilbøjeligheder; herunder dets skjulte tanker og ønsker. Og ingen forkynder kan sige sig fri for syndige tanker, end ikke når han står på en talerstol og taler Guds ord. Selv da er det sandt, at kødet begærer mod Ånden. Men synden skal aldrig få overhånd over os, der tror, for det er ikke længere os, der lever, men Kristus, der lever i os. Vi er skjult med Kristus i Gud. Det gælder også dem, som Gud har kaldet til at forkynde evangeliet. De gør det i menneskelig svaghed, og uden selv at være stærke taler de ud af Gud om frelsen i Kristus Jesus. Bed for dem, at de aldrig må blive stærke i sig selv, men at Gud må være deres styrke. Da vil de kunne forkynde evangeliet af kærlighed og med rene motiver, som Paulus udtrykker det.

Paulus er ikke ligeglad med vranglære, og det skal vi se på ud fra 2 synsvinkler:

1. I forhold til menigheden, som det kommer til udtryk i brevet til Galaterne.
2. Paulus' formaninger til Timotheus.

Paulus og vranglære i forhold til menigheden

I sit brev til menighederne i Galatien skriver Paulus efter den indledende hilsen: ”Jeg undrer mig over, at I så hastigt lader jer vende bort fra ham, som kaldte jer ved Kristi nåde, til et andet evangelium, som slet ikke er et evangelium; det er bare nogle, som forvirrer jer og søger at forvrænge Kristi evangelium. Men om så vi selv eller en engel fra himlen forkyndte jer et andet evangelium end det, vi har forkyndt jer, forbandet være han. Som vi allerede har sagt, siger jeg nu igen: Hvis nogen forkynder jer et andet evangelium end det, I tog imod, forbandet være han.” Gal.1:6-9.

Der er ingen tvivl om, hvad Paulus mener om den vranglære, der forkynder, at Galaterne skal omskæres for at få del i frelsen. Det er med god grund, at Paulus taler med store ord, for det gælder Galaternes frelse eller fortabelse. Senere i samme brev skriver han: ”Se, jeg, Paulus, siger jer, at hvis I lader jer omskære, vil Kristus intet gavne jer. Jeg vidner igen, at enhver, som lader sig omskære, er forpligtet til at holde hele loven. I er afskåret fra Kristus, I der søger at blive retfærdige ved loven. I er faldet ud af nåden.”

At forkynde et falsk evangelium medfører, at de, som lytter og tager vranglæren til sig, afskærer sig fra nåden i Kristus og mister det evige liv, og det er grunden til, at Paulus så indtrængende søger at vække menigheden, så de vender tilbage til det sande evangelium, det, som Paulus har prædikeret for dem.

Med henblik på de sidste tider spørger Jesus, om han ville finde troen på jord, når han kom igen. Vor tid er bl.a. kendetegnet ved de store forførelser, båret frem af globale medier. Og det farlige er, at vranglæren kommer til os i forklædning, blandt andet som et budskab om kærlighed gennem dialog. Vranglære har gudsfrygts skin, men fornægter dets kraft. Vær nøjeregnende med, hvad du hører. Og når du lytter, så lyt ikke alene til det, du gerne vil høre, for det sande evangelium forkynder dig også, hvad du i dig selv ikke bryder dig om at høre. Sand forkyndelse vil ved Ånden døde dit selvliv, og det er en forargelse for din fornuft. Det er ikke en proces, nogen af os bryder os om, for vi vil meget hellere høre det, der kildrer vores ører. Men stadig gælder det, at den, der i lydighed holder ud indtil det sidste, skal frelses.

Et andet forhold i forbindelse med Paulus' advarsel: Han henviser til det evangelium, han har forkyndt og siger, at det er Kristi sande evangelium. Hvad er da indholdet af det evangelium, og med hvilken ret kan han fastslå, at det er det eneste sande evangelium?

Paulus svarer selv på spørgsmålet, og han gør det flere gange i sine breve. Men allerede her i Galaterbrevet siger han: ”Jeg gør jer bekendt med, brødre, at det evangelium, som er blevet forkyndt af mig, ikke er menneskeværk. Jeg har heller ikke modtaget eller lært det af et menneske, men ved en åbenbaring af Jesus Kristus.” Gal.1:11-12. Det, som Paulus her siger, er i stærk modsætning til, hvad man-

ge nutidige teologer siger om Paulus, for de regner ham ikke for at være troværdig og sætter spørgsmålstegn ved, om Paulus virkelig taler sandt eller er en forfører og løgner. Lad os derfor se på, hvad Paulus har modtaget og givet videre, inden vi tager stilling til, om hans evangelium er troværdigt.⁴

I sit første brev til Korinterne skriver han om nadveren: ”For jeg har modtaget fra Herren og også overleveret til jer, at Herren Jesus i den nat, da han blev forrådt, tog et brød, takkede, brød det og sagde: Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig! Ligeså tog han også bægeret efter måltidet og sagde: Dette bæger er den nye pagt ved mit blod; gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af mig!” 1.Kor.11:23-25. Nadverens indstiftelse, som er central i sand kristendom, har vi altså fra Paulus. Ikke fordi han selv var med ved indstiftelsen, men han har modtaget det ved en åbenbaring fra Jesus.

Paulus fortsætter i sit brev til Korinterne: ”Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg også selv har modtaget: at Kristus døde for vore synder efter Skrifterne, at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne, og at han blev set af Kefas og dernæst af de tolv. Dernæst blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, de fleste af dem er endnu i live, men nogle er sovet hen.” 1.Kor.15:3-6.

Det mest centrale og mest afgørende i al sand kristendom er Jesu fysiske død og opstandelse. Og det er det, som Paulus først og fremmest har forkyndt for hedningerne. Han har selv modtaget det – ikke fra mennesker men fra Herren Jesus selv. Bemærk, at Paulus understreger, at Jesus døde for vore synder *efter Skrifterne*, og at han opstod på den tredje dag *efter Skrifterne*. Paulus fastslår, at der ikke er nogen uoverensstemmelse mellem Guds ord i Det Gamle Testamente (GT) og det ord, som Paulus forkynder. Og det gentager han direkte i sit brev til Tessalonikerne: ”Da I modtog Guds ord, som I hørte af os, tog I ikke imod det som menneskeord, men som det, det i sandhed er, Guds ord, og det virker i jer, som tror.” 1.Tes.2:13.

Om Paulus’ eget vidnesbyrd gælder,

- at han har modtaget evangeliet fra Herren selv ved åbenbaring,
- at det er i overensstemmelse med Guds ord i GT,
- at det er Guds ord.

At det forholder sig sådan, bekræftes af apostelen Peter: ”Det (Guds langmodighed) har også vor kære broder Paulus skrevet til jer med den visdom, som han har fået, sådan som han jo skriver i alle sine breve, for så vidt han kommer ind på dette emne. I hans breve er der nogle ting, som er vanskelige at forstå, og som ukyndige og ubefæstede sjæle fordrejer – men det gør de jo også med de øvrige skrifter – til deres eget fordærv. 2.Pet.3:15-16.

Det var Jesus, der indsatte Peter til at være den ledende apostel, og med den autoritet, som Gud dermed har givet ham, siger han her, at Paulus’ breve er af samme art som de øvrige skrifter, nemlig Mosebøgerne, Salmernes Bog og alle de profetiske skrifter. Paulus’ breve er altså Guds ord på linje med alt andet Guds ord, som det er

⁴ Vor stillingtagen må ske i lyset af og i overensstemmelse med Guds ord, for som tidligere nævnt er vor egen mening uden betydning, når det drejer sig om forhold i Guds rige.

åbenbaret i Bibelen. Det betyder ikke, at der i brevene er ting, der er ikke svære at forstå, men heller ikke i det adskiller Paulus' breve sig fra de øvrige skrifter.

I dag er der mange, der er blevet så kloge i egne tanker, at de sætter dem over den åbenbaring Paulus modtog fra Herren Jesus og erstatter den Gudgivne åbenbaring med deres egne tanker og meninger. Som Peter udtrykker det: De fordrejer budskabet, og de gør det til deres eget fordærv.

Der har i tiden løb optrådt mange vranglærere. I vor tid synes forkyndelsen af vranglære at blive stadig mere intens, samtidig med at den i vid udstrækning udgår fra vor tids skriftkloge og teologer. Og det sker i et omfang, der næppe er set før, fordi Satan ved, at hans tid er kort.

Denne massive og forførende vranglære er knyttet til de tre mest grundlæggende sandheder i Bibelen. Og vranglæren er så djævelsk, at den i udgangspunkt ikke umiddelbart fornægter Guds ord, men fordrejer Ordet ved i vid udstrækning at åndeliggøre dets indhold. De tre områder omfatter:

1. Gud som verdens skaber og opretholder.
2. Jesu fysiske død som Guds sonoffer for vore synder.
3. Jesu fysiske opstandelse til vor retfærdiggørelse.

Vi skal ikke gå i dybden med disse emner, kun nævne nogle centrale kendsgerninger:

1. Gud som skaber:

Alle, der læser i GT, vil ustandselig møde Guds udsagn om, at han i modsætning til de døde afguder har skabt alt. I Det Nye Testamente (NT) åbenbares det, at denne skabelse er centreret i Kristus: "I ham blev alting skabt i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt. Han er forud for alt, og alt består ved ham." Kol.1:15-17.

Men så fandt menneskene på, at skabelsen ikke har fundet sted sådan, som Gud har åbenbaret det i sit ord. Man forkynder i stedet, at alt levende er skabt ved sig selv gennem udvikling, og man føjer til, at det er sådan, vi skal tolke Guds vidnesbyrd om skabelsen. Man gør Guds ord til noget, som den menneskelige fornuft står over og har ret til at tolke efter eget for godt befindende. Det skyldes ikke, at udviklingslæren er sandsynlig eller troværdig. Den er det modsatte. Nej, den sataniske logik er: Hvis Gud ikke er skaberen, så er skabelsesberetningen usand, og Gud er en løgner, og så kan han logisk set heller ikke dømmes menneskene, for de er jo ikke skabt af ham, men er resultatet af en udvikling. Og det faldne og Gudsfjendske menneske elsker den udlægning.

2. Jesu fysiske død som Guds sonoffer for vore synder:

Paulus skriver til Korinterne, at han overgav dem, som det første og dermed det vigtigste, at Jesus døde for vore synder efter skrifterne. Skrifterne er her det samme som GT, hvor Guds profetier peger frem mod Jesus, Guds søn, der kom til jord for at opsoge og frelse det fortabte. Og da Jesus var i menneskeskikkelse forblev han i fuldkommen lydighed mod Faderen helt ind i døden, ja, døden på et kors, hvor han med sit blod sonede al verdens synd. Det skete, da Gud gjorde ham til synd for os, for at vi ved hans død kunne få frelsen i eje og blive Guds retfærdighed i ham.

Men denne verdens vise åndeliggør både Jesu liv og hans død, idet man fordrejer evangeliet til kun at være noget symbolsk, en form for ophøjet forbillede til efterfølgelse. Man bruger evangeliet om Jesu stedfortrædende død til bl.a. at forkynde en forvrænget kærlighed, der ikke er fra Gud, men er affødt af menneskets egne ønsker og begær. Apostelen Johannes skriver om de falske profeter: ”Derpå kan I kende Guds ånd: enhver ånd, som bekender, at Jesus er Kristus, kommet i kød, er af Gud; men enhver ånd, som ikke bekender Jesus, er ikke af Gud, og det er Anti-krists ånd, som I har hørt skal komme, og den er allerede nu i verden.” 1.Joh.4:2-3. Det er altså kun den, der forkynnder Jesus som Guds søn kommet i kød som et sandt menneske og under samme vilkår som os, der er Guds profet. Alle dem, der ikke forkynnder Jesu fysiske død til soning for vore synder, er ikke af Gud. De er vranglærere og forførrere, der fører vild og farer vild, fordi de fordrejer Guds ord. Og om den, som gør det, siger Guds ord: Forbandet være han.

3. Jesu fysiske opstandelse til vor retfærdiggørelse:

Jesus opstod fra de døde, for at vi, som tror på ham, skal leve med ham. Og efter sin opstandelse er Jesus gået hjem til sin himmelske Far for at gøre en bolig rede til alle Guds børn, der skal være sammen med ham i evighedernes evigheder. De er gået fri af dommen, fordi Jesus blev dømt i deres sted og døde og opstod for dem. Men allerede på Paulus' tid var der falske forkyndere, der påstod, at de døde ikke opstår. (Læs 1.Kor. 15: 12-38). Det samme oplever vi i dag, selv om det måske gøres mere raffineret. Man benægter ikke opstandelsen, men man åndeliggør den. Grunden er, at hvis Jesus fysisk er opstået fra de døde, og hvis vi tilsvarende skal opstå fra de døde, så vil det også være sandt, at hver enkelt af os skal stå til regnskab for Gud med vort liv og vort forhold til Guds frelse i Jesus. Derfor passer det vor menneskelige fornuft langt bedre, at Jesu opstandelse prædikes som noget, der her på jorden kan løfte os ud af os selv ved en form for åndelig opstandelse, der gør os til bedre mennesker. Samtidig hævdes det, at vi ikke ved noget om livet efter døden, hvorfor vi må fokusere på det liv, vi nu lever. Men det er usandt, at vi ikke skulle kende til det, der er på den anden side af døden, for Jesus har været der, og han har ved sin død og opstandelse brudt syndens, dødens og Satans magt, så enhver, der tror på ham, ikke skal fortabes men have evigt liv.

Den nutidige vranglære har medført, at tilliden til Guds ord i vid udstrækning er nedbrudt gennem falsk forkyndelse af skabelsen og af Jesu fysiske død og opstandelse. Og om Paulus siges, at han godt nok var et højt begavet menneske men samtidig et produkt af græsk filosofi og jødisk religion, og derfor kan man ikke tage hans breve for mere end det, de er. Hvis det er sandt, kan vi tage let på meget af det, som Paulus forkynnder. Det gælder bl.a. Paulus' tale om:

- skabelsen,
- syndens realitet,
- Jesu fysiske død for vore synder,
- Jesu fysiske opstandelse til vor retfærdiggørelse,
- frelse af nåde alene ved tro på Jesus,
- den evige dom og fortabelse over dem, der vil frelses ved lovgerninger,
- kønsroller,
- tjenester i Guds rige (bl.a. kvindelige præster),

- skilsmisse og praktiseret homofili,
- advarsler mod de falske profeter,

I det perspektiv siger det sig selv, at enten taler og forkynder Paulus sandt om det, der hører Guds rige til, eller også er det de nutidige liberale forkyndere, der endelig har afsløret Paulus som utroværdig, og som nu i stedet forkynder, hvad der er sandt.

Vi kan kun afgøre det spørgsmål ved at prøve Paulus og de falske profeter på deres frugter, sådan som Jesus har lært os det.

Frugterne af Paulus' forkyndelse er, at mennesker genfødes til at være tilbedere i Ånd og sandhed. De genfødte samles i menigheder, og hedenskabets mørke viger for evangeliets lys, der ved Paulus' forkyndelse oplyser dem, så de ikke længere er trælle for guder af sten og træ eller tilbeder forfædre og de onde ånder. Den frihed vi bl.a. i Danmark lever under, er et resultat af det frigørende budskab, som Paulus forkynder. Og vigtigst: I Paulus' forkyndelse møder det enkelte menneske Guds overvældende kærlighed, at Jesus døde for vore synders skyld, alene fordi vi er elsket af Gud, og fordi vi ved Jesu opstandelse er retfærdiggjorte og Hellige, som Gud er hellig. Vi er frie til at tjene, frie til at tilbede og takke, og til frimodigt at gå døden og evigheden i møde. Alt sammen fordi Jesus gælder i vort sted – i mit sted.

Hvilke frugter har så de nutidige liberale forkyndere? De nedbryder troen hos mange ved at stille spørgsmålstejn ved Guds ords troværdighed, og de frister mange bibeltro teologer til at bruge deres evner og ressourcer på en dialog, der tager kraften fra deres kald til at forkynde det sande evangelium. Den nye tids forkyndelse af og syn på Paulus nedbryder Guds menighed og fører vort folk ind i et mørke, hvor vi bliver åbne for al falsk lærdom, og hvor Gud ikke længere tilbedes som Gud, men er reduceret til et billede af den enkeltes mening og forestilling om Gud. Med udgangspunkt i de liberale forkyndere, bliver der ligeså mange guder, som der er mennesker. Man har gjort Gud til en løgner, idet man fornægter Guds vidnesbyrd og bud, der siger, at vi ikke må gøre os noget andet billede af Gud end det, der stemmer med den åbenbaring, han har givet os i sit ord. Det gælder også det guds-billede, vi skaber os i vore tanker løsrevet fra Guds ord, og som i stedet er baseret på vore egne tanker og forestillinger.

På trods af Guds klare tale og advarsler synes Satans strategi og mål med de liberale forkyndere at lykkes over al måde. Kirker og missionshuse lukkes. Stadig flere i menighederne tror, at de kan blive sande Guds børn ved tilvending. At være kristen er blevet kulturelt betinget og primært knyttet til det jordiske liv. Arbejdet med forkyndelsen af Guds rige er i større eller mindre grad blevet afhængig af de midler, som verden lokker med og tilbyder. Man er blevet blind for, at Gud ikke mangler midler, men længes efter sande tilbedere. Guds behov er fortsat: "Barmhjertighed vil jeg, ej slagtoffer!"

Det er ikke så underligt, at vort folk og dets ledere er blevet forsvarsløse i den kamp mod islam, som vi står midt i. For vi er blevet frarøvet vort syn og har mistet orienteringsevnen, så vi ikke forstår, at kampen er åndelig. Derfor tror vore politikere, at de kan vinde over Satans vælde med militærmagt og integrationspakker. De tror nemlig ikke, at den eneste sande Gud har al magten til også at bekæmpe de onde ånder. Og ind imellem kan det synes som om, at selv de, der bekender Jesu

navn, har glemt, at der kun er ét værn og ét middel til frelse: Forkyndelsen af det evangelium, som Paulus prædikede. Det er, og det lyder som en dårskab for det naturlige menneske. Det er alligevel Guds visdom til frelse. Intet mindre.

Paulus' råd til Timotheus

Vi vil vende os til Paulus' råd og vejledning til Timotheus ud fra hans andet brev til Timotheus, der er skrevet, mens Paulus er fange i Rom, hvor han venter på at dø for at blive forenet med Jesus, hans Herre og frelser.

Alle Paulus' råd og formaninger har som mål at herliggøre Jesus, og af erfaring ved han, at det indebærer at lide ondt for navnets skyld: "Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed. Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre eller ved mig, hans fange, men vær med til at lide ondt for evangeliet med den kraft, Gud giver." (1:7-8). Med disse ord som overskrift vil vi se lidt på:

1. Vidnesbyrdet om vor Herre og Frelser.
2. Dem, der volder Guds vidner ondt.
3. Forkyndelsen af ordet i en fremtidig Guds fjendsk tid.

1. Vidnesbyrdet om vor Herre og Frelser.

Når Paulus skal pege på en sund forkyndelse, peger han på sin egen forkyndelse, som Timotheus er fortrolig med: "Du skal tage det, du har hørt af mig, som eksempel på sund forkyndelse, i tro og kærlighed ved Kristus Jesus; den skønne skat, som er betroet dig, skal du tage vare på ved Helligånden, som bor i os." (1:13-14). Det er ikke Timotheus alene men alle Guds børn, som Gud har betroet at forvalte troens skønne skat i lyset af Helligånden vejledning. Derfor har vi også brug for at lytte, når det lyder: "Og du, mit barn, vær stærk ved nåden i Kristus Jesus! Hvad du har hørt af mig i mange vidners nærværelse, skal du betro pålidelige mennesker, som vil være duelige til også at undervise andre." (2.1-2). Du skal give evangeliet videre, så det kan spredes, og du skal vide, at du derved kommer til at lide ondt for evangeliet skyld. Det sidste fremgår af kapitel 3, vers 12: "Forfulgt bliver alle, som vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus. Men onde mennesker og bedragere vil komme længere og længere ud i det onde, føre andre vild og selv fare vild. Men du, bliv ved det, du har lært og er blevet overbevist om! Du kender dem, du har lært det af, og fra barnsben kender du De hellige Skrifter, der kan give dig visdom til frelse ved troen på Kristus Jesus." (3.12-15). Paulus bekræfter Jesu ord om, at alle gudfrygtige vil blive forfulgte, og han føjer indirekte til, at forfølgelsen indebærer en fristelse til at give efter og give køb på den sande lære. Derfor formaner han til, at du skal vide, at hjælpen og styrken til at bestå kommer fra det evangelium, han har forkyndt, det, som du har hørt og kender, og som udspringer af de hellige skrifter. Fordi Jesus selv *er* Ordet, er det alene Ordet og vidnesbyrdet, der kan bevare et Guds barn, der forfølges for Jesu navns skyld.

2. Dem, der volder Guds vidner ondt.

Ovenfor læste vi, at onde mennesker og bedragere vil komme længere og længere ud i det onde, og de vil føre andre vild og vil selv fare vild. Allerede i kapitel 2 har Paulus advaret menigheden mod disse mennesker: "Du skal for Guds ansigt ind-

skærpe dem (menigheden) ikke at inklude sig i ordkløverier, som ikke er til nogen nytte, men kun til ulykke for tilhørerne. Stræb efter at stå din prøve for Gud som en arbejder, der ikke behøver at skamme sig, men som går lige på med sandhedens ord. Hold dig fra den ugudelige, tomme snak, for de vil komme længere og længere ud i ugudelighed, og deres lære vil brede sig som kræft.” (2:14-17a).

Menighedens medlemmer bliver her formanet til ikke at inklude sig i ordkløveri, for det er til ingen nytte. Det gælder også i vor tid, at ordkløveri i det offentlige rum, i menigheden eller i medierne, er som skadelig kræft, der breder sig, når det drejer sig om åndelige spørgsmål. Ordkløveri er i modstrid med Guds formaninger og er derfor af det onde, - selv når det i overensstemmelse med tidsånden gives mange andre smukke navne som imødekommenhed, udveksling af tanker og erfaringer og gensidig respekt. Paulus slutter citatet med ordene: Hold dig fra den ugudelige, tomme snak, der fører til ugudelighed og breder sig som kræft.

I lyset af denne formaning, er det så rigtigt, at troende teologer går i infigt med teologer, der nok er agtet højt blandt den verdens vise, men hvis frugter vidner om, at de ikke er genfødte kristne? Siger Paulus ikke, at vi skal vi holde os fra dem?

Jo! Men der er en undtagelse. Og det sker, når Gud kalder én af sine tjenere til at sige fra overfor den tomme ugudelige forkyndelse, der breder sig som kræft. Ikke at Guds vidne skal gå ind i dialog eller ordkløveri; nej, han skal i stedet gå lige på med sandhedens ord, hvilket betyder, at han overfor de falske profeter skal forkynde Guds evangelium til omvendelse, og han skal forkynde det samme budskab overfor menigheden til værn mod den kræft, som de falske profeter søger at smitte Guds menighed med.

Men vi mangler citatets indledning: ”Du skal for Guds ansigt indskærpe dem - - -.” Gud er nøjeregnende med, at formaningens følges. Her er det ikke Paulus, der indskærper. Det er påbud fra den levende og Hellige Gud. Læs derfor formaningens igen og igen, indtil Gud ved Helligånden lader dig se sin hellighed i formaningens, så du tager den til dig i al din færd, i din tale og i dine tanker.

I brevets tredje kapitel taler Paulus om ugudeligheden i de sidste dage, ganske som om han talte om vor tid. Han siger, at det skal blive en hård tid, og han giver en detaljeret beskrivelse af, hvordan menneskene skal blive. Læs selv afsnittet i vers 1-5. Han afslutter beskrivelsen af menneskene med ordene: ”I det ydre har de gudsfrygts skin, men de fornægter dens kraft. Hold dig fra dem!” Er det mennesker generelt Paulus siger, vi skal holde os fra? Nej, Paulus taler om dem, som gerne vil fremtræde som gudfrygtige og kendes på deres gudfrygtighed. Det er mennesker, der ikke er genfødte, og som alligevel optræder i menigheden uden at eje opstandelseskraften. Om dem formaner Paulus: ”Hold dig fra dem!” Formaningens er både skarp og klar. At være tro og efterleve formaningens om at holde sig borte fra dem, vil under de forhold få konsekvenser. For mange Guds børn er formaningens allerede blevet til fysisk virkelighed, idet de har måttet forlade den menighed, hvor de er vokset op og rettelig hører hjemme i, for i stedet at samles i mindre grupper i hjemmene.

3. Forkyndelsen af ordet i en fremtidig Gudsfjendsk tid.

I kapitel 4 siger Paulus om forkyndelsen: ”Jeg indskærper dig for Guds ansigt og for Kristus Jesus, der skal dømmes levende og døde, så sandt som han kommer syn-

ligt og opretter sit rige: Prædik ordet, stå frem i tide og utide, overbevis, irettesæt, forman, tålmodigt og med stadig undervisning! For der vil komme en tid, da folk ikke vil finde sig i den sunde lære, men skaffe sig lærere i massevis efter deres eget hoved, fordi det kildrer deres ører. De vil vende det døve øre til sandheden og slå sig på myter. Men du, hold altid hovedet koldt, bær dine lidelser, gør din gerning som evangelist og fuldfør din tjeneste!” Vers 1-5.

Med disse ord bekræfter Paulus det, som allerede er sagt ovenfor. Men bemærk, at formaningen igen sker for Guds ansigt og for Jesus Kristus. Timotheus indskærpes sammen med alle Guds børn til at prædike ordet og gøre det i tide og utide uden forudfattede meninger. Også vi skal gøre det i tide og utide. Det fremgår ikke klart af ordlyden, om Paulus hentyder til forkyndere eller tilhørere. Det er sandsynligvis begge parter, for det er aldrig belejligt for det verdslige menneske at høre evangeliet, og det samme gælder for prædikanten, der altid kan finde en undskyldning i sig selv, så han slipper for at træde frem og bære de lidelser, der følger med gerningen som evangelist. For lidelserne vil blive mange – selv i menigheden, hvor mange vil forkaste sandheden for lytte til et forvrænget evangelium. Man vil undersøge, hvordan evangeliet bedst kan forkyndes, så det modsvarer ønskerne hos menighedens medlemmer. Jesus siger om denne tid: ”Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra. De skal udelukke jer af synagogerne, ja, der kommer en tid, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud. Og det skal de gøre, fordi de hverken har kendt Faderen eller mig. Men sådan har jeg talt til jer, for at I, når den tid kommer, skal huske på, at jeg har sagt det til jer.” Joh.16:1-4.

Efter at have sluttet sine formaninger siger Paulus: ”Mit blod skal snart udgydes, og tiden er inde, da jeg skal bryde op. Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen. Nu har jeg retfærdighedens sejrskrans i vente, som Herren, den retfærdige dommer, på den dag vil give mig – og ikke mig alene, men alle dem, som har glædet sig til hans tilsynekomst.” 2.Tim.4:6-9.

Gud bevare os og give os sin nåde, så vi på hin dag hører til dem, der har glædet sig til hans tilsynekomst.

Afslutning.

Der er stor forskel på samtale og dialog i den forstand som det blev defineret i artiklens indledning. Mens samtale er udveksling af tanker, synspunkter eller erfaringer uden andet formål end udveksling, så er dialogen en speciel form for samtale, hvor målet er at nå frem til gensidig enighed. Det gælder ikke den almindelige samtale, for i så fald kunne ingen af os tale med andre af vore medmennesker.

Men i Bibelen møder vi et par advarsler, der er relateret til samtalen. ”I skal hellige Herren Kristus i jeres hjerte og altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har, men I skal gøre det med sagtomhed og gudsfrygt og med en god samvittighed, for at de, der håner jeres gode livsførelse i Kristus, må blive gjort til skamme, når de bagtaler jer.” 1.Pet.3:15-16.

Hvordan forsvarer jeg det håb, jeg ejer ved troen på Jesus? Læser vi videre i Peters brev ser vi, at Peter peger på deres gode livsførelse. Hele vort liv skal altså være

vort forsvar og vidnesbyrd om det håb, vi ejer i Kristus. Selv det mindste i dagligdagen skal bære bud om, at vi tilhører vor Herre og Frelser.

Jesus taler tilsvarende om en situation forud for sin genkomst: ”Man lægge hånd på jer og forfølge jer, udlevere jer til synagogerne og kaste jer i fængsel, og I vil blive ført frem for konger og statholdere på grund af mit navn. Det vil give jer lejlighed til at aflægge vidnesbyrd. Læg jer så på sinde, at I ikke skal forberede jer på, hvordan I skal forsvare jer, for jeg vil give jer mund og mæle og en visdom, som ingen af jeres modstandere vil kunne modstå eller modsige.” Luk.21:12-15.

Jesu ord taler for sig selv. Men bemærk, at i Guds rige er forsvar og samtale uløseligt forbundet med at aflægge vidnesbyrd. Og når evangeliet forkyndes, sker det, at forkyndelsen fra at være et forsvar bliver til et angreb rettet mod tilhørerne, fordi den enkelte tvinges til at tage stilling til evangeliet. Jesus giver os selv et eksempel på, hvordan han brugte samtalen til at forkynde evangeliet. I Joh.8:12-59 berettes der om en lang samtale, som Jesus har med jøderne. Samtalen har til en vis grad karakter af, at Jesus forsvare sig mod deres angreb, men i virkeligheden vender Jesus samtalen og bruger den til at vidne om, at han er Guds søn, verdens frelser.

Her et par eksempler fra samtalen:

v.12: ”Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.

v.31-32: ”Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie.”

v.51: ”Den, der holder fast ved mit ord, skal aldrig i evighed se døden.”

At jøderne opfattede Jesu vidnesbyrd og hans måde at føre samtale på som aggressiv, ses af, at jøderne sluttede samtalen med at tage sten op for at kaste dem på ham.

Betyder det så, at vore samtaler skal være aggressive på samme måde? Nej. Kun hvis Gud vil det. Og da vil han i situationen give den enkelte af os mund og mæle og visdom til at aflægge den gode bekendelse i overensstemmelse med hans vilje. Vender vi os til Paulus, så siger han: ”Skønt fri og uafhængig af alle har jeg gjort mig selv til alles tjener for at vinde så mange som muligt.” 1.Kor.9:19. Udtalelsen går ikke på, at Paulus er selvudslettende i forhold til evangeliet. Det har vi set på ovenfor. Men Paulus stræber efter, at der ikke må være noget ved hans person, der kan stå i vejen for tilhørernes frelse. Det samme må gælde både vores påklædning og fremtræden og vores opførsel generelt. Og det gælder ikke mindst vor tale, at den skal være ren og Gud velbehagelig. Vi skal bære Åndens frugter, der er beskrevet som: ”Kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse.” Gal.5:22-23. At være et Guds barn og være kaldet til at forkynde evangeliet kan aldrig forenes med den ringeste form for åndshovmod. Paulus slutter dette afsnit med ordene: ”Lever vi i Ånden, skal vi også vandre i Ånden.”

Et eksempel på Paulus' måde at føre samtale på, finder vi i ApG.17:2-3: ”Efter sædvane gik Paulus hen til dem (synagogen i Thessaloniki), og tre sabbatter i træk førte han samtaler med dem ud fra Skrifterne. Han udlagde dem og forklarede, at Kristus måtte lide og stå op fra de døde, og sagde: Denne Jesus, som jeg forkynder

for jer, er Kristus.” Al samtale med Paulus har Jesus som centrum og sætter konkret fokus på Kristi død og opstandelse for at vise, at Jesus er Guds Messias, Guds søn og verdens frelser.

Ingen af os er på samme måde som Paulus kaldet til at forkynde Guds frelse ved tro på Kristus. Alligevel er vi som Guds børn kaldet til at forkynde evangeliet ind i en verden, der er på vej mod undergang og fortabelse. Vi er fremmedelementer her i verden. Kan det kendes på vore samtaler? Adskiller de sig fra samtalerne i verden, og er de inspireret af Jesu og Paulus’ samtaler, eller taler vi verden efter munden? Du skal ikke svare på spørgsmålene på vegne af andre end dig selv. Gør det i stilhed for Guds ansigt.

Om evangeliet siger Søren Kierkegaard:

”Det Christelige behøver intet *Forsvar*, er ikke tjent med noget *Forsvar* – det er *angribende*; at forsvare det er af alle Forvanskninger den uforsvarligste, den mest *bagvendte*, og den farligste – den er det *ubevidst underfundige Forræderi*. Det Christelige er angribende, i Christeligheden selvfølgelig angribende bagfra.”⁵

07-04-2016 / LSJ

⁵ Søren Kierkegaards samlede værker, Gyldendal, bind 13, ”Christelige Taler”, side 156